

Å SØKE HJEM

EN NÆR-DØDEN OPPLEVELSE

Laurelynn Martin var på høyden av en lovende tennis karriere da hun hadde en rutinemessig

prosedyre under en operasjon som gikk galt og som sendte henne inn i en ekstatiske verden av lys, skjønnhet og kjærlighet på "den andre siden". Artikkelen er et utdrag fra hennes bok *Searching for home*, som beskriver hennes nær-døden opplevelse.

Laurelynn Martin har egen hjemmeside:

www.laurelynnmartin.com

Flere nær-døden opplevelser kan finnes på:

www.near-death.com

Ved å gi kjærlighet, vil man motta og erfare en fantastisk kjærlighet fra universet.

Hun hjalp meg over på operasjonsbordet og ga meg et moderlig blikk. "Ta det med ro. Vi vet det er første gang for deg. Vi skal gjøre dette til en svært hyggelig opplevelse for deg".

Med de beroligende ordene, gled jeg inn i søvnen. Jeg våknet og fant meg selv svevende over kroppen min, på høyre side. Jeg så ned og så det medisinske teamets forsøk på å gjenopplive den livløse formen nedenfor. Jeg betraktet scenen med en form for atskillelse. Teamet med kirurger var frenetisk. Fargen rød var overalt, sprutet utover operasjonsfrakkene deres, sprutet utover gulvet og det var en lys pøl med flytende rød substans der hvor det nå var en vid åpen hule i magen. Akkurat da koblet

jeg ikke at kroppen de arbeidet med var min egen! Og det betydde dessuten ingenting. Jeg befant meg i en tilstand av flytende frihet, kjente ingen smerte og hadde det utrolig bra. Jeg ønsket å rope til de fortvilte menneskene nedenfor: "Hei, jeg er OK. Det er fantastisk her oppe", men de var fordypet i sitt arbeid og jeg ønsket ikke å avbryte innsatsen deres.

Jeg hadde reist til en annen sfære av total og absolutt fred. Uten fysisk kropp var mine bevegelser ubesværet. Tanken var reisens aveny. Jeg svevde opp gjennom mørke hvor det ikke var noen frykt, ingen smerte, ingen misforståelser, men i stedet en følelse av velvære. Jeg var omkapslet av total salighet i en atmosfære av ubetinget kjærlighet og aksept. Mørket var varmt og mykt, et teppe av fløyelsaktig kjærlighet som strakte seg ut i det uendelige. Frihet ved total fred

”Mørket var varmt og mykt, et teppe av fløyelsaktig kjærlighet som strakte seg ut i det uendelige. Frihet ved total fred ble intensivert hinsides noen ekstatiske følelse jeg noensinne har hatt på jorden. I det fjerne vinket en horisont av strålende hvitt, gyllent lys meg fremover.”

Det slo meg at dette var den hyggelige opplevelsen sykepleieren hadde snakket om. Jeg forsto hvorfor hun ikke utdypet det. Ord og beskrivelser gjorde på en måte at essensen av opplevelsen gikk tapt.

Mens jeg beundret lysets skjønnhet ble jeg trukket nærmere og følte den strålende varmen, uendelig kjærlighet og vedvarende fred. Jeg følte det som om jeg var hjemme – hjemme i lyset. Før jeg ble ytterligere omsluttet av lyset ble jeg oppmerksom på mange ånder. De omringet, omfavnet og støttet min reise med deres mildhet, visdom og veiledning. Jeg følte at en av dem nærmet seg fra min øvre høyre side. Dette velkjente nærværet kom frem og mine følelser forandret seg til ren glede når jeg oppdaget min tretti år gamle svoger, han som hadde dødd av kreft syv måneder tidligere. Essensen av meg beveget seg for å møte essensen av ham.

Jeg kunne ikke se med øynene eller høre med ørene, men jeg visste likevel instinktivt at dette var ”Wills”. Jeg hørte smilet hans, så latteren hans og følte hans humor. Det var ikke til å bli klok på, men ga fullstendig mening. Vi var atskilt, men likevel var vi ett. Det var som om jeg hadde kommet hjem og min svoger var der for å hilse meg. Øyeblikkelig tenkte jeg på hvor glad jeg var for å være sammen med ham, for nå kunne jeg gjøre opp for siste gang jeg så ham før han døde. Jeg følte meg trist og litt skyldbetyngt for ikke å ha tatt meg tid til å ha en fortrolig samtale med ham når han hadde spurt meg om det. Jeg innså at jeg ikke ble dømt av ham, men av meg selv. Jeg var i hans posisjon – døende og med ønske om å si farvel til de jeg var glad i, og så å møte folk som meg selv som ikke forstår det – ikke forstår at alle prestasjoner, penger eller anerkjennelse i verden ikke kan tas med når du dør. Det eneste du tar med deg er den kjærligheten du gir.

Wills ga kjærlighet hele sitt liv. På en måte var han klar til å forlate vår fysiske verden og fortsette sitt arbeid i den åndelige verden. Folk, som min søster, som ble etterlatt uten sin kjære, forsto ikke alltid dette. Jeg må huske på å fortelle Gwen om min oppdagelse.

De som reiser befinner seg i kjærlige rom med mye veiledning, forståelse og formål. Deres ønske når de reiser er ikke å føre til bedrøvelse og sorg for andre, men å ære den guddommelige plan. Det er tidspunktet for overgang for dem, for den fortsatte utviklingene av deres sjel. Ofte vil den avdøde arbeide for å hjelpe, tjene og veilede andre.

Wills milde veiledning gjorde det mulig for meg å betrakte min uskyld. Jeg forsto øyeblikkelig at livet handler om mennesker, ikke om streben. Jeg satt min streben først som en måte å få anerkjennelse og kjærlighet fra folk på. Når jeg forsto det, tilga jeg meg selv for mine handlinger og i prosessen med tilgivelse mottok jeg kjærlighet i overflod.

Ved å gi kjærlighet, vil man motta og erfare en fantastisk kjærlighet fra universet.

Wills var som ”ånden fra tidligere tiders jul”. Ved å betrakte min fortid ble jeg brakt til nye steder og oppdagelser i meg selv. Flere hendelser ble vist samtidig. Jeg husker to eksempler. Når jeg var fem år gammel ertet jeg Tammy Fowler, en annen fem år gammel jente, til hun brast i tårer. Nå befant jeg meg i en unik posisjon til å føle det Tammy følte. Hennes frustrasjon, hennes tårer og hennes følelse av atskilthet ble nå mine følelser. Jeg hadde en utrolig medfølelse med dette barnet. Jeg var Tammy og hadde behov for kjærlighet, næring og tilgivelse. Essensen av meg ga kjærlighet til oss begge – en kjærlighet så dyp og øm, som kjærligheten mellom mor og barn. Jeg innså at ved

ble intensivert hinsides noen ekstatiske følelse jeg noensinne har hatt på jorden. I det fjerne vinket en horisont av strålende hvitt, gyllent lys meg fremover.

Når glansen økte og de omsluttende strålene strakk seg for å møte meg, følte jeg at tiden, slik vi kjenner den, ikke eksisterte. Tid og eksistens var en blanding og sammensmeltning av fortid, nåtid og fremtid som ble til dette ene øyeblikket. En følelse av allvitenskap omsvøpte meg. Hver eneste del av meg var tilfreds med en ubetinget kjærlighet hinsides beskrivelse. Alle spørsmål ble besvart. En indre fred uten å måtte streve eller prestere ble skapt og forstått.

”Mens jeg beundret lysets skjønnhet ble jeg trukket nærmere og følte den strålende varmen, uendelig kjærlighet og vedvarende fred. Jeg følte det som om jeg var hjemme – hjemme i lyset. Før jeg ble ytterligere omsluttet av lyset ble jeg oppmerksom på mange ånder. De omringet, omfavnet og støttet min reise med deres mildhet, visdom og veiledning.”

å såre en annen, så såret jeg bare meg selv. Igjen opplevde jeg enhet.

Den neste hendelsen var noe lignende. Jeg hadde gjort narr av Billy Bradley, en radmager, underernært, astmatisk gutt. Han døde av hjerneblødning når han var sytten år gammel. Det virket som om han var i den samme sfære av eksistens som jeg var. Likevel var jeg fortsatt ikke sikker på hvor jeg var. Når Billy var tolv hadde han skrevet et kjærlighetsbrev til meg som jeg kastet. Jeg erfarte nå hans smerte som ble til min smerte. Samtidig følte jeg en fantastisk kjærlighet for denne gutten og for meg selv. Min kontakt med ham gikk hinsides det fysiske, og jeg følte hans sjel. Det brant et strålende, hvitt lys inn i ham. Det å føle styrken og vitaliteten i hans ånd var et utrolig øyeblikk, spesielt når jeg visste hvor mye han led fysisk når han var i live.

Beskjeden var klar. Beskjeden var – KJÆRLIGHET.

Mer enn noe annet, må man først lære å elske seg selv fordomsfritt og ubetinget. Da vil man faktisk elske alle mennesker og alle ting på samme måte.

Nå innså jeg hvor viktig mennesker er i livet, hvor viktig det er å akseptere dem og elske dem. Og endelig forsto jeg det gamle ordtaket hos Mohegan indianer-

ne jeg hadde hørt når jeg var i jentespeideren: ”Døm aldri en annen squaw før du har gått en mil i hennes mokasiner.”

Når jeg betraktet mitt liv med Wills, så opprettholdt jeg min dømmekraft og husker at jeg tenkte: ”Jeg har gjort verre ting i mitt liv”. Mitt spørsmål ble besvart før jeg avsluttet min tankerekke.

Alle hendelsene i livet ditt er viktige. Å komme til en forståelse av alle ting, selv de erfaringene du betrakter som uviktige, vil ta deg til steder med stor bevissthet og medlidenhet.

Når mine betraktninger var ferdige, så forsto jeg. Jeg var oppmerksom på en nesten rensende forløsning. Jeg erfarte følelse uten fysiske tegn på tårer. Det brakte meg til et dypere sted av forståelse og medlidenhet. Jeg tok meg aldri tid til å tenke over hvordan mine handlinger påvirket andre, eller hvordan jeg behandlet meg selv. Jeg følte en sorg over alle mine ubevisste handlinger. Med bevissthet om min ubevisste tilstand, forløste jeg all den sorg jeg noensinne hadde forårsaket, og beveget meg gledesfylt inn i tilgivelse.

Andre tanker ble avdekket, og jeg husker jeg tenkte: ”Wow, nå forstår jeg det. Alt om vår eksistens gir endelig mening”. Jeg hadde flere spørsmål til

Wills. Overføringen av informasjon var enorm og beroligende. Han sa stadig: ”Alt er kjent. Du har bare glemt det”.

Det følte ikke som jeg visste noe som helst, men likevel var det et sted inni meg som visste alt. Jeg spurte Wills om jeg kunne bli der. Han sa: ”Det er ikke din tid ennå. Det har skjedd en misforståelse. Du må reise tilbake.”

Jeg husker jeg tenkte: ”OK, jeg kan reise tilbake, men jeg kan komme tilbake hit igjen.”

I samme øyeblikk ble hans tanker mine: ”Du kan ikke ta ditt eget liv. Selvmord er ikke svaret for deg. Det vil ikke hjelpe. Du må reise tilbake og leve ut ditt livs formål.”

Jeg svarte: ”Jeg forstår, men jeg har ikke lyst til å reise tilbake.”

Wills tanker kom til meg igjen: ”Det er OK. Vi går ingen steder. Vi vil være her for deg igjen.” Hans siste beskjed var: ”Fortell søsteren din at jeg har det fint.”

Med disse siste tankene, følte jeg at jeg reiste tilbake, falt ned gjennom mørket. Jeg var ikke redd. I samme øyeblikk følte jeg at jeg smalt inn i kroppen min. •

Denne artikkelen er oversatt fra Engelsk av Susanne Helgesen - www.tobeone.no

”Når Billy var tolv hadde han skrevet et kjærlighetsbrev til meg som jeg kastet. Jeg erfarte nå hans smerte som ble til min smerte. Samtidig følte jeg en fantastisk kjærlighet for denne gutten og for meg selv. Min kontakt med ham gikk hinsides det fysiske, og jeg følte hans sjel.”

